

ούτε χιλιάδες χρόνια δλοι μαζί. Μά αιώνες τώρα δου-
λώνουμε γενιές παιδιών στον άπαισιο εκπαιδευτικό
ζυγό.

Ο άτρόμητος κατακτητής τής πατρογονικής μας
κληρονομίας έβαλε κι' εδω το χέρι του. Στρατός του
έσεις. Έσεις θα λύσετε τά σκληρά δεσμά που ίδιοι
μας επί γενιές τώρα άσπλαχνα δένομε στα παιδιά.

Με ήρωισμό τόλμησε Έκείνος Ψ Μ' άκούραστο ή-
ρωισμό πρέπει να θυάλετε πέρα το τόλμημα Έσεις !
Έχετε να νικήσετε έμπόδια πολλά. Έχετε να νική-
σετε και τή δυσκολότερη νίκη, να νεώσετε το
δάσκαλο, τον ίδιο τον έαφτό σας. Μέγας ό άθλος !
Μά, και τι άθλα σας περιμένουν !

Κοντέβει ή ώρα που θα γιορτάσουμε τήν έκατοχρο-
νιά του Μεγάλου Σηκωμοΰ. Και νά, νέος ξεσπά ά-
γώνας, λυτρωτής τής ψυχής των νέων γενεών. Ση-
κωμός... μεγάλος, όσο Κείνος. Μεγάλος ό άγώνας
που θα άκολουθήσει και έχετε να τον άγωνιστείτε
πρό πάντων Έσεις.

Τώρα το Κράτος πρόλαβε, να πούμε, το Έθνος.
Μοίρα καλή να θρεθεί επί κεφαλής του ό φωτεινός
νοΰς, ό ήρωικός χαρακτήρας, ό επιδέξιος στρατηγός,
να τολμήσει εκείνο που το Έθνος έπρεπε από καιρό
να είχε ζητήσει, να είχε κατορθώσει. Μά οι ήρωες
δέν είναι από τά καθημερινά άποδοσίδια τής γής.
Έχετε άκούσει έσεις για κανέναν Πρωθυπουργό, άς
είναι και για κανένα Ύπουργό τής Παιδείας, που να

του είχε περάσει άπ' το νοΰ κάτι τέτιο ; Μά, νάχουμε
και καλό ρώτημα, είναι τάχα τά Έκπαιδευτικά από
τά έργα του Κράτους; Πόθεν; Που; Το Κράτος εί-
ναι πάντα και πάντα μηχανή βαριοκίνητη, όκνη. Σπα-
ταλά καιρό και χρήμα, κι' ή άποδοσία του φτηνή. Του
έχομε φορτώσει πάρα πολλά. πρέπει να του άλαφρώ-
σομε το βάρος, για να καλοκάνει τά λίγα που θα του
μένουν. Το Κράτος είναι ή βία, ή άπαραίτητη κι' ά-
για βία, το χέρι που εκτελεί... να εκτελεί εκείνα που
ό Νούς κι' ή καρδιά ή δική μας νοεί και θούλειται.

Γονείς και δασκάλοι μαζί έχουνε λοιπόν να μερι-
μούν άγρυπνοι για τήν Έκπαίδευση. Του Έθνους δ-
λου χρέος νάνηψώσουν τήν κοινωνική θέση του λαΐ-
κού δασκάλου με χρέμα και με τιμή, να φέρει στην
άνώτατη περιωπή το σχολίο για τήν κατέξοχα έθνη-
κή δράση. Χρέος όλων όσοι έχουν παιδιά, πά να περ-
δων λογαριάζουν μέσ' στο Έθνος. Κι' είναι ταπει-
νωτικό να περιμένουμε από το Κράτος το χρέος που
μάς επιβάλλει το δικαίωμα τής πολιτικής λεφτεριάς.
Άγώνας λοιπόν λυτρωτικός του έαυτού μας. Δέ φαί-
νεται να νιώσαμε άκόμα βαθιά μέσα μας πώς είμαστε
λέφτεροι. Είμαστε φιλέλφτεροι και το πολίτευμα λέ-
φτερο το θέλομε. Όστόσο δέ φιλωθήκαμε άκόμα άρ-
κετά με τή λεφτεριά. Η φίλια είναι γλυκός δεσμός
μά δεσμός, και θέλει θυσίες.

ΦΩΤΗΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΠΛΑΪ' ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ο Έλληνοστής Alex. Steinmetz μετα-
φράζοντας τώρα στα Γερμανικά το ρομάντζο
του Ταγκόπουλου «Πλάϊ στην άγάπη»,
για νάν το δημοσιέψει σ' έπιφυλλίδα Γερμανι-
κής εφημερίδας και νάν το εκδώσει σε βιβλίο στο
Μόναχο, έστειλε στο συγγραφέα του το άκόλουθο
γραμμα :

Άγαπητέ Ταγκόπουλε,

Δέ φαντάζεσαι με πόση χαρά διάβασα το «Πλάϊ
στην άγάπη». Τίζωντανό ρομάντζο και στην ιδέα και
στη γλώσσα ! Εκείνα τά λόγια του Παύλου, τι μάς
λένε, στη σημερινή μας εποχή των πολέμων και τής
«άμής βίας» ! Η ψυχή μας άποζητάει και τήν άλλη
άγάπη, που δέν έχει καμιά σκέση με το αίμα και με
τους κοινωνικούς δεσμούς, τήν άγάπη που μάς έρχε-
ται από κεί που δέν το περιμένουμε και δέν το φαν-
ταστήκαμε ποτές, μιάν άγάπη που ίσοπεδώνει τά χρό-
νια, που έξουδετερώνει τήν άπάσταση, που γαρμύ-
ζει κάθε έμπόδιο και ζει λεύτερα πάνου κι από νόμο
κι από κρινωνία. Άν οι άνθρωποι μπορούσαμε να
φτάσουμε σε μιá τέτια άγάπη, όπως τή λαχταράει με
τά λόγια του αυτά ό Παύλος, τότε δέ θα είτανε πιά
δυνατό να ξαναφανεί ή εποχή του 1914 — 1918, δέ
θα είχαμε πιά ούτε πολέμους, ούτε έσωτερικές ταρα-
χές, γιατί σε μιá τέτια κοινωνία δέ θα είχαμε άνάγκη
άπό συμπολίτες που φοροΰνε — και με περιφάνει
κόλας ! — στο πλευρό τους σπαθί και στην πλάτη
τους τουφέκι.

Με τά λόγια του αυτά ό Παύλος σου αντιπροσω-
πείει τις ιδέες των Φραντζέζων Ρολλάν και Μπαρμινός,

των Γερμανών Frank και Herzog του Ούγγαρέζου
Latzko και του Ίρλανδοΰ Russels. Άλλά και
ή γλώσσα του ρομάντζου σου τι όμορφη και άληθινά
ρωμαίικη, νεοελληνική ! Δέν μπορώ να ξέρω από οά,
τι έπτανε οι καλαμαράδες οπαδοί τής καθαρεύουσας
για τήν γλώσσα του Παύλου, τής Άλίκης και του γέ-
ρο Λερού, του γλεντζέ και άνοιχτόκαρδου άπόστρα-
του. Άν τή θρήκανε «μαλλιάρη», τότε και τον ποιητή
τής «Κυρά Φροσύνης» πρέπει να τον βαφτίσουμε μα-
λλιάρá, καθώς μαλλιάρó να πούμε κι όλόκληρο τον
Ελλ. λαό. Δέ συμφωνεί και ού σ' αυτά ;

Σε φίλω
ALEX. STEINMETZ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥ

Άπ' όλες τις εφεύρεσες του νοΰ,
εκείνη για τή «μέλλουσα ζωή» !
να σε φυτεύουνε κοικι στη γή,
κοικιά να ξεφυτρώνεις τούρα νθ
και τέχνες κ' επιστήμες βάνει κάτου
με τή γεωπονία του θανάτου.

Και μ' όλα τούτα, άγαπητέ μου Τρέκα,
(που τόσο έχεις στους στίχους μου στοργή)
πολύ φοβούμαι, μήν ή Θεία Όργή
άφήσει έμάς, σαν άσεβείς, στα σέκια
Και πέσει λύκος* στο φτωχό κοικί μας
και πάει τότε άμόντε ή φυτεψή μας.

M. ΑΒΑΙΧΟΣ

(*) Παράσιτο.

ΣΗΜ. του «ΝΟΥΜΑ»: Στο εχόμενο φύλλο θα δημο-
σιέψουμε ένα αυτόγραφο του μακαρίτη Άβλιχου.